

Ona Ràfols. CORREDORA INTERNACIONAL DE CURSES D'ORIENTACIÓ

“Assumeixo el risc que Espanya no em convoqui”

BANDERES • L'atleta admet que se sent incòmoda amb la bandera espanyola i confia a poder-la canviar en el futur per la catalana **VOT DEFINIT** • Confirma que en la consulta del 9-N votarà sí i sí per una qüestió de sentiments

Bernat Monzó
BARCELONA

Amb 25 anys, Ona Ràfols és llicenciada en medicina, i també una de les millors corredores d'orientació nacionals. Des dels 8 anys competeix amb el Club Orientació Catalunya; ha estat vuit vegades campiona d'Espanya i també ha aconseguit una medalla de bronze en els relleus del campionat del món universitari.

Té alguna anècdota sobre la seva participació amb Catalunya? Als 18 anys vaig ser segona en l'Europeu júnior, on vaig córrer per Catalunya. Era un campionat a França que es fa per seleccions, però no és oficial. Amb el meu germà Biel teníem moltes ganes d'anar-hi perquè és un terreny al sud de França que coneixem bastant i pensàvem que ho podíem fer bé. La federació espanyola no hi porta mai cap equip perquè no és una competició oficial. Vam parlar amb els francesos per si ens hi podíem inscriure com a Catalunya ja que no hi anava l'espanyola. Van fer una excepció perquè ens coneixien i sempre hi hem tingut bona relació. No s'esperaven que jo pugés al podi, i quan vaig quedar segona van haver de posar una bandera blanca perquè no en tenien cap de catalana i nosaltres tampoc n'havíem portat cap. Arran d'això, la selecció espanyola es va enfadar.

Ha representat Espanya en campionats internacionals en més d'una ocasió? Quins eren els seus sentiments? El primer cop, quan era més petita, el 2004, se'm feia estrany anar amb la bandera d'Espanya al coll. Però després veus que és l'única opció que tenim per competir a escala internacional i que, per tant, o fas això o no competeixes. Ara sento una mica d'indiferència. O sigui, no són els meus colors, i quan l'entrenador ens dona una bandera espanyola, si és opcional, inten-

tes escapar-te'n. Si hi ha altres companys que la volen portar, la cedeixes.

I els companys de selecció espanyola i l'entrenador ho saben?

Sí, ho saben i hi estan acostumats. A vegades em fan bromes: "Ona, aquesta tarda portes tu la bandera!" A la selecció espanyola la meitat som catalans i a vegades ens fan aquesta broma. Normalment mai l'acabem portant, ja ho tenen assumit.

Assumeix riscos en adherir-se a la campanya de l'Esport per la Independència?

Encara que a la federació espanyola ja ho saben, no crec que els faci gaire gràcia que digui

públicament que estic a favor de la independència. Els riscos són que podrien no seleccionar-me. Però és un risc que assumeixo. Sincerament, crec que no ho faran, però el risc hi és. El seleccionador sempre em mira resignat, però és gent civilitzada. Sé que no li agrada que vulgui la independència però, com que sóc de les millors d'Espanya, no té gaires més opcions.

El 9 de novembre ha d'haver-hi la consulta sobre el futur de Catalunya. Té clara la seva posició?

Sí, jo sempre l'he tinguda bastant clara. Jo votaré sí i sí. És una qüestió de sentiment perquè a mi m'ho han fet mamar des de petita a casa. Jo, per

exemple, quan en un campionat d'Espanya veig una bandera catalana que guanya la prova de relleus (de seleccions autonòmiques), sento una cosa que no sento quan veig una bandera espanyola. Si algun cop guanyés un campionat internacional, m'agradaria sentir l'himne de Catalunya... Quan veus algú d'un altre país que s'emociona al podi i plora..., potser aleshores jo sentiria el mateix.

Defensa la celebració de la consulta? Unes eleccions plebiscitàries? Una declaració d'independència unilateral?

Jo crec que s'ha de fer una consulta, tot i els meus dubtes sobre la voluntat real dels polítics catalans de tirar-la endavant.

De fet, els és més còmode que tot continuï com està. És una manera de distreure la gent, ara que tothom s'ha revoltat no poden dir que ells no hi estan a favor. Sembla oportunisme polític, sense una voluntat real. La consulta s'ha de fer, i si no ens deixen s'hauria de fer alguna altra cosa, però unes plebiscitàries no els donaran més eines de les que ja tenen ara. Queda la declaració unilateral, però sincerament no els veig capaços de fer-la. Tenim el dret a dir que volem perquè això és la màxima expressió de la democràcia, però a Espanya els fa por perquè sortiria que sí. Pel mateix motiu, als polítics de Catalunya també els fa por. Sortirà que sí i aleshores se'ls plantejarà un problema.

En general, entre els orientadors, es parla de la independència?

Sí, però, com a tot arreu, hi ha gent a favor i gent en contra. A l'orientació, com que és un esport en què es mouen molt pocs diners i la gent ho fa com a *hobby*, doncs tampoc es pot lluitar tant. Nosaltres el que volem és competir i passar-ho bé fent esport. Jo conec gent de l'orientació que no està d'acord que impulsem la independència des de l'esport i els ho respecto perquè entenc que, si Espanya se'ns posa d'esquena, a l'orientació, que és un esport petit on tothom es coneix, segur que hi haurà tensions i malestar. Respecto la gent que diu que prefereix estar de bon rotllo i continuar competint a Espanya.

I com creu que s'ho prenen els orientadors d'Espanya?

En general als espanyols els costa, però els que estan a la selecció, com que ho han viscut més i ens coneixen, ho tenen assumit. Ens hem acostumat els uns als altres. Veuen que és un sentiment profund i que no es pot canviar amb imposicions. De tota manera, la convivència és bona. El que passa és que l'altra gent, la que no conviu amb nosaltres, sí que se sent violentada i s'hi pot posar en contra. ■